

gældende Persons Forhold maa befrygte Smitteudbredelse.

Den hittidige Adgang til efter Oktoberlovens § 5 at paalægge Tvangsbøder som Middel til at gennemtvinge et Paalæg om Indlæggelse paa Sygehus har man ikke ment at burde foreslaa opretholdt (jfr. herved Bemærkningerne til § 14).

Naar en tvangsindlagt Patient ulovligt bortgaar fra Sygehuset, bør Genindlæggelsen, der jo efter Sygdommens Natur i Reglen vil være af kortvarig Karakter, kunne gennemføres af Politimyndighederne. En udtrykkelig Bestemmelse herom findes i Lovforslagets § 17, Stk. 3, jfr. ogsaa § 21, Stk. 1, c, hvorefter saadan Bortgang gøres strafbar.

Til § 18.

De i Lovforslagets §§ 9—12 indeholdte Regler bør ogsaa gælde for Sygehuslægers Virksomhed paa Sygehuset. Endvidere har man ment det rigtigst udtrykkeligt at foreskrive, at Samlejeforbudet bør indskræpes forinden Udskrivningen fra Sygehus.

Til § 19.

Da der i Praksis kan forekomme Vanskeligheder ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Sygehusene er pligtige at modtage Patienter, der lider af Kønssygdom, navnlig naar Patienternes Hjemsted ligger uden for Sygehusets Omraade, og andre nærmere liggende Sygehuse hævder at være optagne, har man fundet det rimeligt at foreslaa en Regel, der gør det muligt for Sundhedsstyrelsen ved Udfærdigelse af Regler herom at søge undgaaet, at saadanne Tvivlsspørgsmaal opstaar, saavel som at løse opstaaende Konflikter.

Med Hensyn til Stk. 2 bemærkes, at det maa anses for at være særdeles ønskeligt, at der, saasnt Antallet af Læger med Specialistanerkendelse i Hud- og Kønssygdomme tillader det, i hvert Amt ansættes en Specialist som Konsulent ved de offentlige Sygehuse; dette vil bevirke, at Sygehusbehandlingen af saavel Patienter med Kønssygdomme som Patienter med Hudsygdomme vil blive adskilligt mere effektivt og i mange Tilfælde vil kunne afkortes. De paagældende Specialister vil tillige kunne være Embedslægen behjælpelig ved den ambulante Behandling og specielt kunne vejlede med Hensyn til Diagnostiken. Der henvises

iøvrigt til Forslagets §§ 2, Stk. 2, og 5, Stk. 2, og Bemærkningerne hertil.

Til § 20.

De foreslaaede Bestemmelser om Afholdelse af Udgifterne til Undersøgelse og Behandling for offentlig Regning er i Hovedsagen i Overensstemmelse med de for Tiden gældende Regler, men da disse er spredt rundt om i Lovgivningen — Oktoberlovens Regler herom er, som der er redegjort for i Bemærkningerne til Lovforslagets § 22, ændret og suppleret af Reglerne i Embedslægelovens § 16, Stk. 2, Nr. 3, Forsorgslovens § 64 og Lov Nr. 137 af 2. Maj 1934 — har man anset det for formaalstjenligt at samle disse Regler i Lovforslaget.

Regelen i Stk. 2 svarer til den nuværende Ordning, hvorefter Staten i Henhold til Forsorgslovens § 64, Stk. 2, Nr. 1, har Pligt til at refundere Kommunerne fuldt ud deres Udgifter for Personer, der som lidende af venerisk Sygdom tages under Kur for offentlig Regning efter de særlige Regler herom i Oktoberlovens § 5. Specielt med Hensyn til Afholdelsen af Udgifter til kommunale Klinikker henvises dog til Bemærkningerne til Forslagets §§ 5—8.

Da det har vist sig upraktisk, at Embedslægenes Honorar for Behandling for Kønssygdom er fastsat med et bestemt Beløb i Embedslægeloven, har man i Stk. 3 foreslaaet det overladt til Indenrigsministeren at fastsætte Honoraret og har som Følge heraf i Forslagets § 22 foreslaaet den nuværende Regel herom i Embedslægelovens § 16 ophævet.

Med Hensyn til Reglen i Stk. 4 bemærkes, at Statens Seruminstitut i Henhold til Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 30. Maj 1941, i hvilken nærmere Betalingstakster for de af Institutet udførte serodiagnostiske Undersøgelser er fastsat, er berettiget til under visse Betingelser at udføre de omhandlede Undersøgelser for nedsat Pris eller eventuelt gratis. Efter Indenrigsministeriets Formening bør der imidlertid skabes Hjemmel til, at Undersøgelserne fremtidig kan udføres gratis, bortset fra Undersøgelser foretaget efter Begæring af Sygehuse o. lign.

Med Hensyn til den nærmere Begrundelse for den nævnte Regel henvises iøvrigt til Afsnittet om Betalingen for Medicin og serodiagnostiske Undersøgelser m. v. i Udvalgets Betænkning. (S. 35—37).